PRESS REVIEW R.I.P. SERVICES
by onemorequestion
at URB 16 Festival / Kiasma Theatre / Finnish National Gallery
English translations below the articles

▶ Review by Sirpa Puhakka
Kansan Uutiset, 05.08.2016
http://www.kansanuutiset.fi/artikkeli/3582453-urb-festivaaleilla-katsoja-pohtii-kuolemaa-osallistumalla-installaatioon

Kansan Uutiset

KOTIMAA ULKOMAAT TALOUS KULTTUURI NÄKÖKULMIA BLOGIT +

SIMO KARISALO, KANSALLISGALLERIA

Katsojalta kysytään, että miten sinä haluaisit kuolla. Siinäpä sitten mietit ohuella patjalla maaten.

URB-FESTIVAALEILLA KATSOJA POHTII KUOLEMAA OSALLISTUMALLA INSTALLAATIOON

KANSAN UUTISET × 5.8.2016 12.30

KULTTUURI KULTTUURIUUTISET

Päätät elämästäsi. Mikset päättäisi myös kuolemastasi?

Näin provokatiivisesti kysyy onemorequestion -kollektiivin *R.I.P. services* -esitysinstallaatio. Se kuuluu parhaillaan Helsingissä menossa olevien URB festivaalin ohjelmistoon.
Urbaanin taiteen URB sukeltaa kaupunkimaisemaan ja yhteiskuntaan aikalaiskokemusten kautta. Se lupaa sekä vapauttavia että ahdistavia tunteita nostattavia kokemuksia. Katsoja voi osallistua teosten tekemiseen, olla seuraaja tai osallistua työpajoihin.
R.I.P. services -esitysinstallaatio lupaa auttaa varautumaan kuolemaan yksilöllisesti ja tahtoasi kunnioittaen. Voiko kuolemaa tuotteistaa ja miten pitkälle? Lääketiede mahdollistaa

aikaisempaa pidemmän elämän. Vastuu vanhuudesta ja elämänlopun päätöksistä siirtyy yhä enemmän itselle.
Joonas Lahtisen johtaman itävaltalais-suomalaisen taidekollektiivin esityksessä jokainen katsoja johdatellaan miettimään reilun tunnin ajaksi kuolemaansa.
Lähestymistapa on analyyttinen, jopa kliininen: Ryhmä on tehnyt kuolemiseen liittyvät kotiläksynsä hyvin. Esitys käsittelee kuolemaa kuin mitä tahansa tuotetta. Se purkaa myös sellaisten ihmisten kokemuksia, jotka ovat olleet lähellä varmaa kuolemaa. Kuoleman hetken fyysisiä seurauksia kuvataan prosessina. Kuoleman kohtaamisen tunnetilat kiteytetään viiteen erilaiseen aina vihasta ja epäoikeudenmukaisuuden tunteista lähtien. Kuoleman lähestyminen, vakava sairaus, pysäyttää ja pistää arvioimaan elämää uudella tavalla.

Jo esitykseen sisään ohjaaminen on yllätyksellinen. Katsojia pyydetään jättämään henkilökohtaiset tavaransa ja kenkänsä hänelle varattuun ruskeaan laatikkoon. Päälle laitetaan nimilappu.
Symbolisesti minuus riisuttuna ohjataan ”suureen saliin”, tyhjään tilaan. Esitys onkin sidoksissa tilaan, anonyymi, urbaani tila keskellä kaupunkia.
Videoinstallaatiossa pyörivät tuulimyllyt saavat uutta merkitystä yhdistettynä äänitteeseen, joka kertoo kuolemasta. Jokainen kuolee. Tässä yhteiskunta kohtelee tasa-arvoisesti, vaikka elämässä tai kuolemassa näin ei ole.
Esityksessä otetaan kantaa myös rahaan. Se on rajallinen resurssi ja vanhenemisen myötä tuleva raihnaisuus ja sairastaminen maksavat yhteiskunnalle. Ja kuinka kauan yhteiskunta maksaa sairastamisen? Moni kuolee ulkoistettuna, ei omassa kodissaan läheistensä ympäröimänä.
Katsojalta kysytään, että miten sinä haluaisit kuolla. Siinäpä sitten mietit ohuella patjalla maaten.

Osa osallistujista kuulutetaan nimellä asiakashaastatteluun, jossa kysytään kuolemanpelosta. Kysymykset pohjautuvat saksalaiseen psykologiseen testiin kuolemanpelosta ja arkisten asioiden kokemisesta, kuten miten paljon pelkäät muiden armoille joutumista, syöttämistä, raihnaisuutta tai kuoleman jälkeisiä tapahtumia.
Testin tulokset jokainen saa mukaansa. Teatterikollektiiviin kuuluva haastattelija kertoo, että mitään kyselyn tuloksia ei tallenneta eikä niitä käytetä hyväksi.
Esitys on korostetun tunteeton ja ilmeetön, mutta samalla hyvin arkinen. Katsoja pysäytetään miettimään kuolemaansa etäännyttämällä se faktoiksi, luvuiksi ja prosesseiksi. Faktateatteria se ei kuitenkaan ole. Se on eräänlainen performance, jonka kollektiivi ja osallistujat tuottavat reilun tunnin kuluessa.
Esitykseen voi suhtautua myös mustana huumorina, nähdä sen koomiset piirteet.
onemorequestion -kollektiivin *R.I.P. services* –esitysinstallaatio on kiinnostava kokemus. Kuolemaakin voi käsitellä ikään kuin kepeästi ja ulkoistaen, mutta samalla avata kuolemaan liittyviä pelkoja ja tabuja. Tunteiden kokeminen jää katsojalle itselleen.

onemorequestion –kollektiivi: R.I.P. services
Alppitalo, Helsinki
Käsikirjoitus, esitys: Joonas Lahtinen
Dramaturgia, käsikirjoitus: Luzie Stransky
Esitys, käsikirjoitus: Mikko Niemistö
Ensi-ilta 4.8 ja esitykset 5. – 7.8.

Translation:

Installation at the URB festival urges spectators to ponder on death

You decide on your life. Why not decide on your death, too?

The R.I.P. Services performance/installation by the onemorequestion collective asks us this provocative question. It is part of the programme of the ongoing URB festival in Helsinki. The URB festival of urban art offers us contemporary perspectives on the urban landscape and the society. It promises to provide the visitors experiences that may arouse both emancipatory and distressing emotions. The visitors can view performances and also take part in workshops and devising processes of certain projects.

The performance/installation RIP Services promises to help us prepare for dying and death individually, respecting one's individual wishes. Is it possible to productivize death, and if so, to what extent? Medicine makes it possible for us to live longer than before. We are required to take more and more responsibility for our retirement care and end-of-life decisions.

The responsibility of getting older is becoming more and more one's own responsibility.

The Austrian-Finnish art collective, led by Joonas Lahtinen, invites each spectator to reflect on his death in this performance that lasts a bit over an hour.
The approach here is analytical, even clinical; the group has done their background research about dying well. The performance addresses death as if it were a product like any other. It also discusses experiences of people who have been very close to death. The physical aspects of dying are described as processes.

In the performance, the mental states of encountering death get crystallized into five different emotions that range from anger to the feeling of injustice. The approaching death, or a severe illness, makes us halt for a moment and urges us to assess our life in a new way.

Already the entrance situation is surprising. The spectators are asked to leave their personal belongings and shoes in brown boxes reserved for them. Each box gets nametagged with the spectator's name.

Having symbolically "stripped" off my identity, I am guided into a "big hall", into an empty room. The performance is site-specific; it takes place in an anonymous urban building in the middle of the city.

The rotating windmills in the video installation get laden with new significance in connection with the audio recording about death. Everyone will die. The fact that all of us will die makes us equal, yet the society does not treat us equally during our life, or in the end of our life.

The performance also addresses the issue of money. Money is a limited resource; the decay and illnesses that result from our getting older cost the society. How long does the society cover our medical expenses? Many of us die in an "outsourced" institution, not at home, surrounded by our close ones.

The spectator is asked how he wants to die. Well, that is certainly something to think about when you are lying on a thin mattress.

Some spectators are called by their name to come to a customer interview about the fear of death. The questions are based on a German psychological test about the fear of dying and about more mundane issues, such as: how much you are afraid of having to rely on others; of having to be fed; of bodily decay; and of what might happen to you after you die.

Everyone gets his results to take home with her. The interviewer – who is part of the theatre collective – says that none of the results will be archived or exploited in any way.

The performance is – on purpose – emotionless and expressionless yet, at the same time, very mundane too. The spectator is halted and urged to reflect on her death by "distancing" it into facts, numbers, and processes. Yet this is not documentary theatre but kind of a performance that the artist collective and the spectators produce together during the hour-long event.

The performance can also be viewed with dark humour and see its comic traits. The installation/ performance R.I.P. SERVICES by the onemorequestion collective is an intriguing experience.

It is possible to address even such a topic as death in a seemingly airy and distanced manner and yet, simultaneously, discuss fears and taboos that are related to it. The performance leaves room for the spectator to experience emotions by himself, for himself.

▶ Review by Raisa Rauhamaa
Teatteri & tanssi + sirkus, 5/2016
page 42

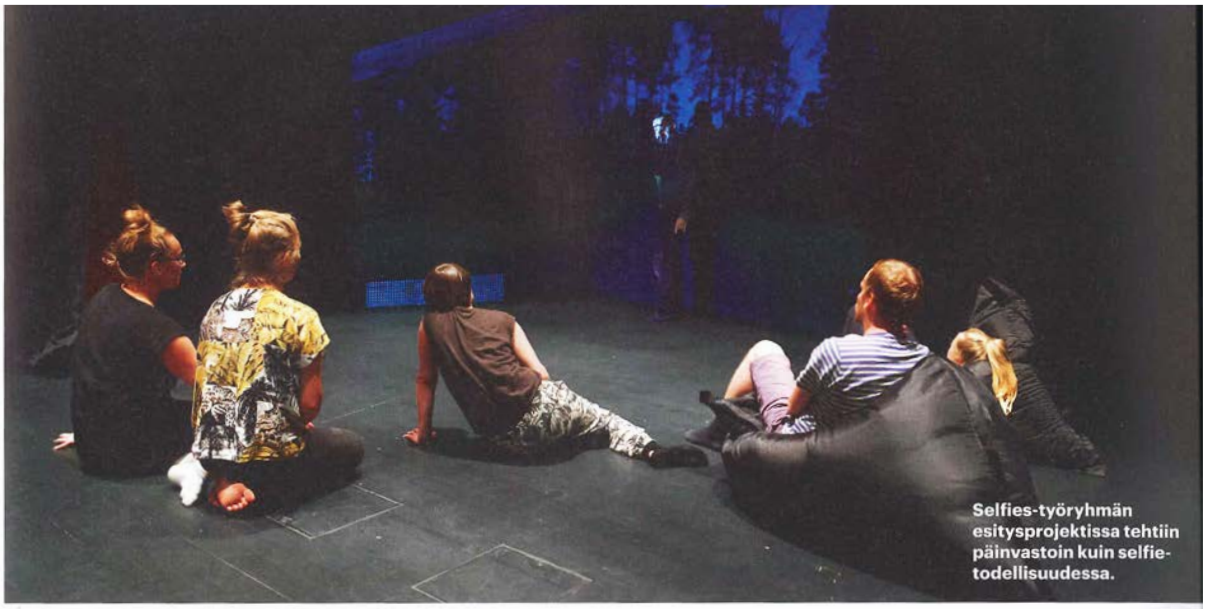

Selfies-työryhmän esitysprojektissa tehtiin päinvastoin kuin selfie-todellisuudessa.

URBISSA NÄHTIIN ESITTÄMISEN ÄÄRIPÄÄT

OSALLISTUIN URB16-festivaalin kahteen esitystaiteen teokseen. Kummassakin yleisö ujutettiin osaksi tapahtumia ystävällisen pakottomasti.

Esitykset olivat kuin yö ja päivä. onemorequestion-ryhmän *R.I.P. Services* teki kuolemasta selvää tunnissa ja palveli osanottajia tehokkaasti puhtaan valkoisessa toimistotilassa. Selfies-työryhmä taas avautui Kiasma-teatterin näyttämöllä henkilökohtaisista muistoistaan seitsemän tuntia. Välillä mutusteltiin yhdessä hummusleipiä ja tankattiin kahvia. *Selfiesin* toteutus nojasi kotoiseen tunnelmaan, *R.I.P. Services* puolestaan eteni yllätyksestä toiseen ja oli yksityiskohdissaan huoliteltu kuolemaan valmistautumisen pikakurssi.

R.I.P. Services tutki kuolemaa nuoruutta ihailevassa kulttuurissa ruumiin mätänemiseen asti, ja otti kantaa elämän keinotekoiseen pidentämiseen osana terveysbisnestä.

Esitys alkoi henkilökohtaisten tavaroiden ja kenkien riisumisella nimikoituihin pahvilaatikoihin kuin hoitolaitoksessa. Esitys pisti miettimään, miten haluan kuolemani kohdata.

Esitys sai miettimään, miten haluan kuolemani kohdata.

AHDISTAVAA? Ei ollenkaan, sillä hivelevä äänentoisto, tarkka teksti, onnistuneet videoprojisoinnit ja yhteiset hengitysharjoitukset veivät pehmeästi asian äärelle. Vaikka emme voi haistaa, maistaa tai tuntea iholla kuolemaa, se koskettaa jokaista varmasti.

Teos onnistui raapaisemaan särön siihen koskemattomaan mielen kalvoon, jonka takana kuolemanpelko lymyää. Kun toimiston himmennetyt ikkunat lopuksi avattiin, kuolemaan keskittyminen sai näkemään kesäillan kauneuden tarkemmin. *Carpe diem*, elämän rikkaus syntyy tiedosta, että lopulta menetämme sen.

Tuntiin mahtui myös huumoria. Teos tarjosi *personal trainereita* kuolemanhallintaan osoitteessa contact.@rip-services.fi. Elämänhallintaa irvaileva palvelu oli, sanoisinko, veret seisauttava oivallus.

SELFIES-ESITYPROJEKTI kommentoi somen selfie-todellisuutta tekemällä kaiken päinvastoin. Nopeasti räpsittyjen hymynaamojen sijasta omakuvat esitettiin editoimattomina improvisaatioina. Biografiset monologit, joihin muut ryhmän jäsenet tai yleisö saattoivat osallistua, kertoivat lapsuuden muistoista, menetyksistä, häpeästä, elämän kipeistä hetkistä.

Selfiesin lukuohje oli hyväksyvä läsnäolo, virheitä tai epäonnistumisia ei tunnettu. Yhdessä jakaminen ja pyrkimys rehellisyyteen koskettivat, päästivät lähelle esiintyjää. Oliko se terapiaa – en oikein osaa sanoa.

Seitsemän tunnin kesto on kova haaste improvisoidulle yhdessäololle. Minulle jäi mieleen muutama tarkasti kerrottu tragedia. Mutta sympaattinen leiritunnelma laski, kun kolmen tunnin jälkeen alkoi uusi monologisarja. Se päättyi illalliseen, johon en pystynyt enää jäämään. Tekijöille tutkimusmatka autenttiseen olemiseen vastakohtana esittämiselle sekä ajan käsitteen tutkiminen elävässä esityksessä on varmasti kiintoisa kokeilu.

RAISA RAUHAMAA

URB 16. ONEMOREQUESTION: R.I.P. SERVICES. Taiteellinen johto Joonas Lahtinen. **Käsikirjoitus ja esitys** Joonas Lahtinen ja Mikko Niemistö. **Dramaturgia ja tuotanto** Luzie Stransky. **Tila ja valot** Eero Erkamo. **Kantaesitys** Alppitalo 4.8.2016. **SELFIES. Työryhmä** Iida-Maria Heinonen, Hannu Kivioja, Esa Mattila, Jonna Nykänen, Kati Raatikainen, Petra Vehviläinen. **Kantaesitys** Kiasma-teatterissa 4.8.2016.

Translated excerpts:

URB presented the extremes of performance-making to us

I took part in two performance events at URB 16. Both of them participated the audience in a friendly and gently manner. … R.I.P. SERVICES, by the onemorequestion group, managed to "deal with" death in an hour and offered us efficient services in a white clean office environment … R.I.P. SERVICES offered us one surprise after another; it was a very detailed crash course on dying prepation.

R.I.P. SERVICES discussed the position of death – to the point of bodily decay – in our society that admires youth. The performance also took a stance on the issue of artificial prolonging of life as part of healthcare business.

In the beginning, we had to take off our personal belongings and shoes, and put them in nametagged cardboard boxes, like in a retirement home. The performance made me think about how I want to face my own death.

Did I feel distressed? Not at all, because the seducing soundscape, the precise script, the intriguing video projections, and the breathing exercises that we did together gently led us to reflect on these issues. Even though we cannot smell, taste, or feel death on our skin, it inevitably touches everyone of us.

The performance succeeded to pierce the untouched mental "foil" in the human mind that keeps the fear of death away. As the darkened office windows were opened in the end of the performance, our concentration on death helped us see the beauty of the summer evening more clearly. Carpe diem; our experience of the richness of life relies on the recognition that everyone of us will inevitably lose his life in the end.

The hour-long performance also included humour. It offered "personal trainers" for "death management" through the e-mail address "contact@rip-services.fi". The service that chaffed at life-coaching businesses was, I would say, a frighteningly brilliant idea.

▶ Radio feature: live 30-minute-interview with Joonas Lahtinen and Mikko Niemistö
YLE Puhe, Puheen Päivä, 03.08.2016, aired at 12:50
http://areena.yle.fi/1-3648350

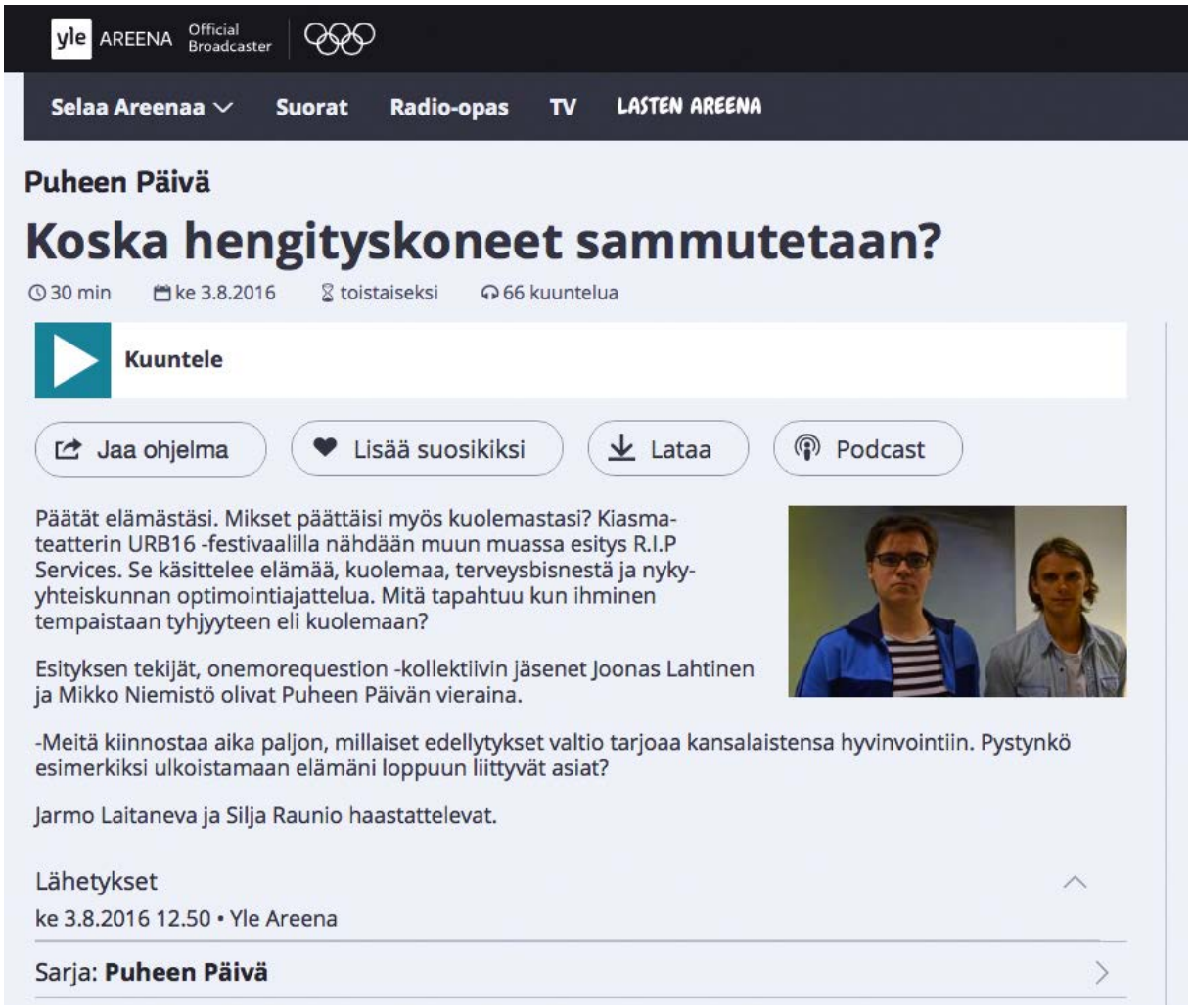

Translation:

"When should we switch off the respiration machine?"

You decide on your life. Why not on your death as well?
Among other projects, Kiasma Theatre's URB 16 festival presents us the performance R.I.P. Services. It discusses life, death, healthcare business and the ethos of optimization that reigns in our contemporary society. What happens when a human being gets torn away into the nothingness, into death?

The makers of the performance, Joonas Lahtinen and Mikko Niemistö of the onemorequestion collective, were our guests.

-We are pretty much interested in finding out what the state does for the wellbeing of the citizens. Would it be possible for me, for instance, to outsource the end-of-life issues of my own life?

Hosted by Jarmo Laitaneva and Silja Raunio.

► Radio feature about “death” in recent contemporary theatre productions shown in Helsinki:
“R.I.P. SERVICES” by onemorequestion and “Gespenster” by Markus und Markus
YLE Radio 1, Kultakuume, 24.08.2016, aired at 15:05
http://areena.yle.fi/1-3541901

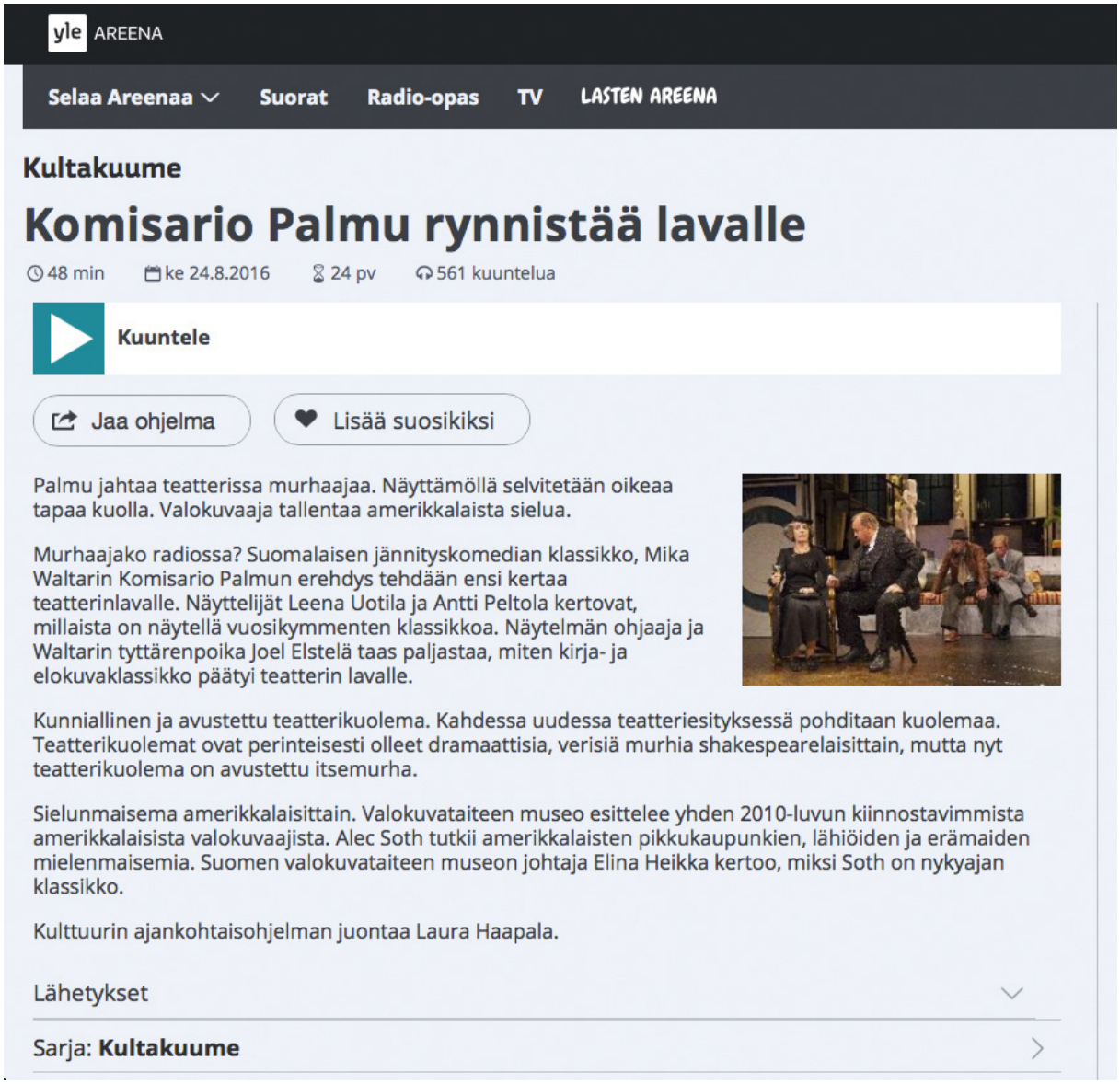

Translation excerpt:

A decent, assisted stage death. Two new theatre performances address death. Stage deaths have conventionally been dramatic, bloody Shakespearean murders but now, assisted suicides have replaced them.

▶ Review by Matti Tuomela
Mustekala Kulttuurilehti, 3/2016, Vol. 64
http://mustekala.info/node/37763

Hyvän mielen markkinat

Teksti: Matti Tuomela

Hyvinvointi on jokaisen moraalinen velvollisuus. Tämä on keskeinen teesi **Carl Cederström** ja **André Spicerin** teoksessa *The Wellness Syndrome* (2015), jossa he kritisoivat kulttuurissamme vallitsevaa hyvinvoinnin tavoittelua (2015, 1—4.) Hyvinvoinnista on tullut ideologia – kaikki, mikä ei edistä yksilön hyvinvointia, on tarpeetonta. Ilmiöön liittyy keskeisesti oletus, jonka mukaan ihminen on varustettu massiivisella piilevällä potentiaalilla, joka on mahdollista vapauttaa ja tulla siten täydemmäksi, onnellisemmaksi ja tuottavammaksi. Ajatus on, kuten Cederström ja Spicer toteavat, viehättävä (2015, 12—14.) Ja kuten useiden kirjakauppojen hyllyiltä näkyy, ilmiö on onnistuttu tehokkaasti kapitalisoimaan self-help-kirjallisuudella, jota ovat kirjoittaneet maailmankuulut elämäntapavalmentajat, life-coachit, joille eittämättä maksetaan suuria summia myös live-esiintymisistä. Kukapa ei olisi valmis maksamaan löytääkseen sisäisen supersankarinsa? Talouslehti Forbesin vuonna 2012 julkaisemassa life-coacheja käsittelevässä lyhyessä artikkelissa on hyvä sivuhuomio siitä, miten life-coachien menestys on kulkenut osittain käsi kädessä finanssikriisin ja sen aiheuttaman yleisen epävarmuuden kanssa.

Niin&Näin-lehdessä viime juhannuksena julkaistu *Ajatushautomoista innovaatiokumppanuuksiin* -raportin (**Huhtala**&**Syrjämäki**&**Tuusvuori**, 2016) johdanto-osuus kietoo kiehtovasti ja poleemisesti yhteen hyvinvointi-ideologian, elämäntapavalmennuksen sekä positiivisen psykologian nousun kriittisen ajattelun alasajoon. Raportissa hyvinvointi-keskustelua keskeisemmäksi nousevat kuitenkin vastakkainasettelut sanojen "positiivinen" ja "kriittinen" välillä. "Positiivista pöhinää" agitoiva kulttuuri ei ymmärrä kriittisyyttä minään muuna kuin lannistavana ja kaiken luovuuden tuhoavana pahana. Ajatushautomo-raportissa on tarkasteltu laajaa otantaa self-help-, yritysvalmennus- ja johtamisopaskirjallisuudesta ja havaittu, että kaikkia teoksia yhdistää niiden kielteinen suhtautuminen kriittiseen ajatteluun. Joko koko käsite 'kriittisyys' loistaa poissaolollaan tai sitten sitä ei vain haluta ymmärtää harkitsevana, totuuteen pyrkivänä puntarointina (2016, 34—46.)

The Wellness Syndromessa kehotetaan suhtautumaan skeptisesti life-coachaukseen. Sen sanotaan palauttavan yksilöiden ongelmat takaisin heille itselleen. Valmentaja ei ole terapeutti, joka kuuntelee ja auttaa "potilastaan", vaan valmentaja tuputtaa ajattelumallia, jonka mukaan onnellisuus on oma valinta. Implisiittinen kääntöpuoli kyseiselle ajatukselle on tietenkin se, että tällöin kaikesta epäonnistumisesta saa pääsääntöisesti syyttää itseään (2015, 9—16.) Näkisin, että tämä yhdistettynä ympäristön vaatimuksiin ja paineisiin luo hyvät markkinat niille, jotka myyvät ihmisille takaisin heidän omia fantasioitaan. Vielä jos ajatellaan, että subjekti on eräällä tapaa singulaari, että mieli on rajaton, ei sillä rahastaminenkaan tunne rajoja. Voiko onnellisuus ja hyvinvointi koskaan saavuttaa absoluuttista maksimipistettä?

Kritiikittömyys, positiivisuus, hyvinvoinnista puhuminen ja ehkä myös kaikenlaisen semi-henkisyyden lisääntyminen nivoutuu osaksi politiikkaa, taloutta, kulutusta, käyttäytymistä ja sanalla sanoen kulttuuria. Hyvinvointivalmentajia on edellä mainituissa teoksissa syytetty esimerkiksi sosiaalisten suhteiden välineellistämisestä: niin ystävyyssuhteita kuin myös ihmisten oikeudenmukaista kohtelua perustellaan yksilön siitä saamalla hyödyllä. [1] Positiivisuus- ja hyvinvointiajattelussa etualalle nouseekin kerta toisensa jälkeen yksilön hyvinvointi. En näe mitään syytä sille, miksei taidekin imeytyisi osaksi samaa diskurssia. Taiteen äärelle kannattaa hakeutua, koska se palvelee yksilöä tarjoamalla tälle nautintoa, elämyksiä ja oivalluksia. Oivallukset voivat toki parhaimmillaan olla myös aidosti kriittisiä, mutta valitettavan usein se edellyttää jo lähtökohtaisesti saman arvomaailman jakamista teoksen tekijän kanssa. Yhtä kaikki puheet taiteen välineellistymisestä lienevät osaksi totta. En kuitenkaan usko, että kyse on niinkään teosten ominaisuuksista sinänsä, kuin siitä, minkälaisessa diskurssissa reseptio

tapahtuu. Toki on myös taidetta, joka nimenomaan pyrkii hyvinvointivaikutuksiin ja sovellettavuuteen, mutta se ei ole tämän tekstin osalta olennaista.

Mitä tämä merkitsee taidekriitikoille, jotka katsovat ja kokevat teoksia ennen kaikkea ammatin, ei vain henkilökohtaisten elämysten, vuoksi – ja vieläpä esittävät niistä julkisia arvioita? Taidekritiikki ei välttämättä elä kukoistuskauttaan, ja tähän löytyy varmasti lukuisia syitä niin median, työmarkkinoiden, taidekentän kuin asenteidenkin osalta. Voisiko yksi syy kriitikoiden pinteeseen löytyä 'hyvinvoinnista'? Miksi kriittinen, rationaalinen ja asioita suhteuttava ajattelu koetaan epäkorrektiksi? Tässä esseessä lähestyn hyvinvoinnin ideologiaa kahden esityksen kautta. Näistä ensimmäinen osoitti, miten pitkälle ihmismieltä, sen primaarimpia puolia, voi tuotteistaa yksilöllisen hyvinvoinnin kustannuksella. Toinen esityksistä raastoi todellisuuden pintaa onnistuneesti ja palautti minut ajattelemaan hyvinvointituotannon piileviä mekanismeja. Lopulta ajatukseni palautuvat siihen, mikä kritiikissä koetaan niin vastenmielisenä.

R.I.P. Services

URB-festivaalien yhteydessä Alppitalossa esitettiin onemorequestion-kollektiivin teos *R.I.P. Services*, jonka avainkysymys oli, voiko kuolemalla tehdä voittoa. Stage-festivaaleilla esitetty Teater 90°:n näytelmä *WunderKinder* käsitteli työelämää, tarkemmin neoliberaalissa kontekstissa tapahtuvaa luovan luokan työtä. Näiden esitysten avulla voidaan hyvinvointi-ideologiasta rajata käsiteltäviksi joitain keskeisiä johdannaisilmiöitä. Samalla syy siihen, miksi hyvinvoinnin kohdalla ylipäätään voidaan puhua ideologiasta, saa pientä induktiiviseen päättelyyn nojaavaa tukea.

R.I.P. Services on moniaistinen esitys, joka osaltani tapahtui Alppitalossa kauniina loppukesän iltana. Esitystilaan saapuessa katsojilta takavarikoitiin henkilökohtaiset tavarat. Itse tila oli avara, laaja, valkoinen ja miltei tuskastuttavan kuuma (koska aurinko paistoi sisään suurista ikkunoista). Tilassa liikuttiin vapaasti. Lattiaan oli merkattu tasainen joukko suorakulmioita, jotka esityksen teeman myötä assosioituvat hautapaikkoihin. Keskellä huonetta oli valkokangas, johon projisoitiin kuvaa tuulivoimalasta. Näin hautausmaa kaikkine merkityksineen mieltyi osaksi energiantuotantoa. Yhdellä seinällä, ikkunoiden alla, oli kuulokkeita, joiden ääniraidat käsittelivät kuolemaa: miten se on kaikille tasapuolinen tilastollinen fakta. Lopulta esiintyjät vetivät yleisölle meditatiivisen harjoitteen, joka johdatti ajattelemaan kuolemaa ja sen vääjäämättömyyttä. Kesken esitykseen osallistumisen katsojia pyydettiin henkilökohtaiseen haastatteluun, jossa selvitettiin katsojan suhtautumista kuolemaan. Tulokset sai esityksen jälkeen mukaansa ja testi vaikutti erittäin huolella laaditulta. *R.I.P Servicen* loppupuolella juju alkoi hahmottua: kyseessä oli eräänlainen myyntipuhe. Olimmekin kokemassa fiktiivistä mainosta, jossa meille kaupattiin (esityksen nimen mukaisesti) palvelua, joka tekisi kuolemastamme mahdollisimman miellyttävän kokemuksen.

Miten *R.I.P. Services* osallistuu hyvinvointikeskusteluun? Selvästikin se edustaa mustaa huumoria tehdessään kuolemasta bisnestä. Teoreettisessa mielessä esitys pyrkii paikkaamaan **Michel Foucault'n** (1926-1984) biovalta-käsitteen jättämää porsaanreikää. Biovallalla viitataan yksinkertaistetusti vallan kykyyn kurinalastaa yksilön ruumis tuottavaksi. Toisaalta tähän liittyvät makrotasolla väestön kontrollointi, instituutiot ja hierarkiat. Helppo esimerkki biovallan mekanismista on oikeuslaitos: rikollisia ei enää teloiteta, vaan heidät pyritään "parantamaan", tekemään yhteiskuntakelpoisiksi kansalaisiksi – eräällä tavalla siis vallan palvelijoiksi. Kuolema taas on, kuten Foucault asian ilmaisee, vallan raja. Kuollut ruumis ei ole tuottava. Tässä mielessä kuolema on rikos valtaa vastaan. Kapitalismi edellyttää biovaltaa, joka järjestää elämän tuottavaksi (1976, 99—106.) *R.I.P. Services*, kenties myös yleisenä kulutuskriittisenä kommenttina, vitsailee ajatuksella, että juuri tuon valtaa pakenevan rajan, elämän ja kuoleman rajan, voisi tuotteistaa.

Suhteessa hyvinvointikeskeisyyden lieveilmiöihin *R.I.P. Services* tarjoaa kiinnostavia paralleeleja ja kyseenalaistuksia. Jo pelkkä ajatus "hyvästä" tai "paremmasta" kuolemasta on sarkasmia nykykulttuuria kohtaan. Esitys propagoi väitettä, jonka mukaan kuolema pelottaa, koska siihen liittyy niin paljon asioita, joihin ei voi itse vaikuttaa, kuten esimerkiksi häpeä alleen laskemisesta kuoleman hetkellä. Samalla esitys kysyy: entä jos voisit vaikuttaa? Fiktiivinen palvelu, jota esitys markkinoi, muistuttaa tässä mielessä life-coachien palveluja: tuote, jota se myy, on ostajassa itsessään, se pitää vain ottaa hallintaan, "tarttua kiinni, päättää itse". Hyvää kuolemaa tarjoavan palvelun lähtökohtana on ostajan kuolemanpelko. Se ei kuitenkaan pyri poistamaan kuolemanpelkoa, vaan tarjoamaan erilaisia palveluja sen hillitsemiseksi. Jälleen kerran mielen tila on ääretön: voiko kuolemaa koskaan täysin hyväksyä? Jos ei, voidaan sillä rahastaa loppuun saakka. Elämäntapavalmennuksen periaate on sama, mutta käänteisessä merkityksessä: maksua vastaan yksilöä kannustetaan saavuttamaan hänessä itsessään piilevä teho tai onni tai minkä tahansa. Mutta missä ovat näiden niin kutsuttujen potentiaalien lakipisteet?

R.I.P. Servicessa kuluttajan ostotarve on ilmeinen: kaikki kuolee joskus. Se kytkeytyy myös osaksi hyvinvoinnin ohjaamaa kuri- ja kontrolliyhteiskuntaa. Aktiivisuusrannekkeet, sykemittarit ja miljoonat

urheilusuorituksia mittaavat applikaatiot ovat hyvinvoinnin oheistuotteita, jotka tarjoavat apua ruumiin kurinalaistamiseen. Oman itsensä tutkiminen ja suoritusten mittaaminen ovat nekin mainioita esimerkkejä paitsi subjektiin kohdistuvasta biovallasta myös siitä kuinka tuotamme dataa itse itsestämme. Luonnollisesti nettisivujen ja applikaatioiden yksilöistä tekemät tiedonkeruut ovat osa prosessia, joka pyrkii kapitalisoimaan itse harjoittamaamme tiedontuotantoa. Yhtä kaikki työ, oman itsensä tarkkailu ja siitä johdettava itsekuri ovat asioita, jotka ainakin useiden urheiluun ja painonhallintaan keskittyvien televisio-ohjelmien mukaan edeltävät hyvinvointia. Taannoin alkoi televisiossa pyöriä sarja, jossa maankuulu hyvinvointivalmentaja **Jutta Gustafsberg** auttaa tukevavartaloisia ihmisiä toteuttamaan unelmiaan, kuten poliisikouluun pääsyä tai uskallusta esittää omaa musiikkiaan yleisön edessä. Avain unelmien saavuttamiseen on tässä(kin) tapauksessa kovalla työllä laihduttaminen. *R.I.P. Services* -esityksessä tehty kuolemanpelkotesti liittyy mielestäni olennaisesti juuri tähän itsetarkkailun, -kurin ja -kontrollin trendiin. Omalla kohdallani testitulos osoitti, että pohdin kuolemaa epänormaalin paljon ja että minun pitäisi mahdollisesti hakeutua terapiaan tai jotain. Esityksessä esiintynyt mies mainosti yleisölle, että palvelu on räätälöitävissä juuri itselle sopivaksi: palvelun ostajasta kerätään tietoa, jotta hänelle voidaan tarjota (leikkisästi) hänen unelmiensa kuolema.

WunderKinder

Työelämän raadollisuuteen keskittyvä *WunderKinder*-esitys tarjoaa hyvän alustan kritiikittömyyden pohtimiselle. Niin ikään sairaalloisen kliinisessä toimistoympäristössä tapahtuva näytelmä esitteli katsojille maailman, jossa loisteputket eivät koskaan himmene. Esityksen sisäinen tapahtuma-aika saattoi olla mitä tahansa tunnin, kvartaalin tai vaikka kymmenen vuoden välillä. Jotkut tuttavani ovat kuvailleet esitystä ymmärrettävästi jopa ahdistavaksi. Itselläni ahdistuksen ylitti esityksen visuaalisuuden, tekstin, äänen ja koreografian tarjoama oivallusten ilo. *WunderKinderin* näyttelijöiden kasvoilla oli ihonväriset naamiot ja heidän puheensa tuli suoraan nauhalta. Helsingin Sanomien arviossa esityksen hahmojen fyysistä olemusta verrattiin osuvasti *Sims*-pelisarjan hahmoihin. Esityksen varsinaiset tapahtumat olivat lähes kehämäisiä. Joukko luovan luokan arkkityyppejä yritti kehitellä työntekoon kannustavia ilmauksia. "Work hard and be nice to people" luki käsiohjelman kannessakin ja on nasevuudessaan yksi esityksen mieleenpainuvimmista repliikeistä. Toimistoon saapui aika ajoin harjoittelija, joka palautesyklin seurauksena päätyi itsemurhaan kenenkään kiinnittämättä siihen huomiota. Ainoastaan siivooja korjasi kyllästyneenä ruumin pois.

Pelkästään esityksen formaalien piirteiden suhteesta nykykulttuuriin voisi kirjoittaa esseekokoelman. Lähtökohtaisesti esitys näyttäisi kritisoivan neoliberaalia työelämää ja tekeekin sen onnistuneesti. Se myös palautti mieleeni **Pirjo Ståhlen** artikkelin "Itseuudistumisen dynamiikka – Systeemiajattelu kehitysprosessien ymmärtämisen perustana" (2004). Systeemiteorioita käsittelevä teksti antaa hyviä eväitä yhteiskunnalliseen ja kulttuurikriittiseen pohdintaan. Tekstissä esitellään muun muassa biologiasta peräisin olevaa autopoieettista eli itse itseään tuottavaa systeemiä, jonka perustavana ajatuksena on, että sekä itse systeemi että sen rajat muodostuvat suhteista ja vuorovaikutuksesta. Komponentit muodostavat siis kokonaisuuden ja kokonaisuus komponentit. Sosiaalisessa katsannossa autopoieettisen systeemin suhteet ja vuorovaikutus ovat systeemin jäsenten välistä kommunikaatiota, joka myös määrittelee systeemin rajat. Systeemiin kuuluminen edellyttää vuorovaikutusta sen kanssa, mikä tarkoittaa, että systeemin jäsen muuttaa systeemiä samalla kun systeemi muuttaa itse jäsentä. Systeemi ei tuota staattista olemista, vaan jatkuvaa prosessia ja uudistumista, jonka avulla se pitää itseään kasassa. Tiedetäänhän, että lähtökohtaisesti kaikki systeemit ovat hajoamistilassa, matkalla kohti entropiaa (2004, 237—241.)

Autopoieettista systeemiä epävakaamman, itseorganisoituvan systeemin toiminta perustuu sen kykyyn tuottaa ja vähentää entropiaa. Tässä yhteydessä entropia merkitsee näennäisen hyödytöntä informaatiota, joka ajaa systeemiä tasapainottomaan tilaan. Iteraatio on vaihe, jossa systeemi käsittelee hukkainformaatiota. Sosiaalisessa systeemissä tämä merkitsee informaation pohjalta käytävää dialogia. Ennen pitkää saavutetaan bifurkaatiopiste, jossa valtaosa käsitellystä informaatiosta on poistettava, jotta systeemi palautuisi tasapainoon. Usein kyseessä on monelle tuttu *kill your darlings* -tilanne, jossa myös hyvääkin informaatiota on poistettava, jotta uusi asia kirkastuisi. Ståhle vertaa luovaa työtä ja aivoriihiä itseorganisoituvaan systeemiin: ensin "brainstormataan" ideoita, sitten keskustellaan ja lopuksi tehdään päätöksiä (2004, 229—237.)

WunderKinderissä on monia systeemiteorioiden piirteitä, osin siksikin, että kyseiset teoriat ovat olleet keskeisessä osassa organisaatioiden kehitystä. Tasapainoskootterilla kaarteleva nuori aikuinen heittää ilmoille työntekoon motivoivia sloganeja ja yrittää hoitaa sosiaalisen median näpräämiset samalla. Joogahetkeä muulle tiimille pitävä työpari "ottaa kopin" ideasta ja pyörittelee sitä hetken. Harjoittelijan ideat eivät herätä innostusta, ne eivät "resonoi" muissa. Yksi työntekijöistä potee muuten vain jatkuvaa väsymystä. *WunderKinder* on kuin loputon aivoriihi: pelkkää entropian tuotantoa ilman päätöksiä, ilman bifurkaatiota. Systeemi, jonka pitäisi toimia itseorganisoituvasti, toimiikin autopoieettisesti, tuottaen vain

omaa olemassaoloaan. Mielestäni juuri tämä piirre laajentaa *WunderKinderin* konttoriparodiasta koko länsimaista kulttuuria syväluotaavaksi kuvaksi. Loppujen lopuksi kukaan ei tee mitään: ihmiset vain elävät työtään, määrittelevät itsensä työn ja sitä estetisoivan kielen kautta. Ehkä jotain tämän tapaista **Jon McKenziekin** hahmotteli kirjassaan *Perform or Else* (2001) ennustaessaan, että esitys, *performance* (ymmärrettynä myös suorituksena/ suorittamisena) tuottaa uudenlaista subjektia aikaisemman kuri-subjektin tilalle. McKenzieläinen subjekti ei ole stabiili vaan pikemmin fragmentaarinen, virtuaalinen ja hajautunut (2001, 17—19.) Tätä ovat myös *WunderKinderin* subjektit.

Ilon kautta

WunderKinderin ehkä mieleenpainuvimmassa kohtauksessa yksi henkilöistä pitää motivaatiopuhetta itselleen ja yleisölle. Hänellä on kädessään **Steve Jobsin** elämänkertakirja ja hän selittää kuinka Jobs oli visionääri, joka "rikkoi sääntöjä". Koko Jobs-oodin tärkein viesti tietenkin oli, ettei koskaan pidä kuunnella mitä muut sanovat. Jobs ei uskonut kriitikoita, vaan hän uskoi itseensä. Hän toteutti visiota sinnikkäästi ja muutti maailman, teki siitä paremman kuin kukaan koskaan. Tämä on se mantra, jolla *WunderKinderin* yksilöt piiskaavat itseään ja toisiaan, ja sen myötä palaamme tekstissä takaisin positiivisuuden ja hyvinvoinnin ilmiöihin.

Positiivisuuden lähtökohtia ovat vaikeudet. Suomi on talousvaikeuksissa. Kaikki on *sic* vaikeuksissa. Vaikeuksien voittamiseksi tarvitsemme sankareita, visionäärejä, tsemppaajia, lohduttajia, rohkeita ja hyviä tyyppejä; ihmisiä, jotka "painavat huolella duunia ja ovat kivoja kaikille". Me emme tarvitse valittajia, pummeja, työkyvyttömiä, heikkoja, sairaita emmekä varsinkaan kriitikoita, ilonpilaajia.

Ei ole vaikea jakaa edellä olevaa listaa karrikoidusti tuottavien ja ei-tuottavien yksilöiden kuvauksiin. Pahoinvointi ja kurjuus assosioituvat paitsi tuottamattomuuteen, ja tuottavien yksilöiden taakkana olemiseen, myös heidän työnsä väheksymiseen, siis suoranaiseen mulkkuuteen. Kaiken tämän vastakohtana on tietysti terve, hyvinvoiva ja tuottava ihminen. Niin sanottu hyvä tyyppi. *The Wellness Syndrome* tarkentaa kritiikkinsä juuri tähän tendenssiin siteeraamalla filosofi **Alenka Zupancicin** mietteitä hyvinvoinnista moraalisena velvollisuutena. Zupancic käyttää termiä *bio-moraali* puhuessaan siitä, kuinka nykykulttuurissa fyysistä ja psyykkistä hyvinvointiamme arvotetaan moraalisesti. Onnettomuus ja negatiivisuus nähdään moraalisina vikoina. Zupancicin mukaan näin päädytään ajatteluun, jossa pahoinvoiva ihminen on paha, kun taas hyvinvoiva ihminen on hyvä (2015, 4—6.) Tämä tuntuu osittain jopa vastaavan McKenzien subjektikäsitystä. Eräällä tapaa sama asetelma on ollut kuitenkin olemassa jo vuosikaudet: melko usein nimenomaan supersankaritarinoissa antagonistit ovat käyneet läpi tuskaisen kokemuksen, josta he yhä kärsivät, ja ovat siksi pahoja ja katkeria. Samaten protagonisti on usein myös kiirastulensa läpäissyt, mutta hänen tuskansa on jalostunut hyvyydeksi eli hän on päässyt siitä yli ja haluaa siksi auttaa muita. Hyvis menee eteenpäin.

Startup on pyhää. Yrittäjä sijoittaa suuret summat life-coachaajaan, joka herättää hänessä uinuneen supersankarin. Illat ahmitaan johtajuudesta kertovaa self-help-kirjallisuutta. Kun innovaatio lopulta keksitään, viimeisin asia, mitä halutaan kuulla, on kritiikki. Itse asiassa usko omaan visioon on niin luja, ettei se kaipaa edes mitään järkiperäistä tulkintaa tai puntarointia. Yrityksestä saa puhua vain "haippaamalla", ettei tule vahingossa osoittaneeksi kateutta. Jollain tavalla nykytilanne muistuttaa systeemiteoriasta juonnettua aivoriihtä. Heitellään ideoita ja rahoitetaan niitä. Huonoja yrityksiä ei ole ennen bifurkaatiopistettä, jonka kuluttajat ennen pitkää määrittelevät. Tässä mielessä kriittisyys häiritsee markkinavoimia, mikä tekee siitä olemuksellisesti epätuottavaa, "älä osta".

Ja sama pätee taidekritiikkiin. Hyvinvointi-ideologiassa ja niin kutsutussa luovassa taloudessa taiteen arvostus on ennen kaikkea luovuuden arvostamista. Taitelijat tekevät siistejä juttuja, jotka kiillottavat maiden ja kaupunkien brändejä eli tuottavat immateriaalista arvoa. Taideteos itsessään on vain luovuuden muistomerkki. Tärkeintä on, että jotain uutta syntyi, kenties jotain innovatiivista. Taiteen pariin hakeudutaan, koska se ruokkii mieltä ja kannustaa näkemään maailman uudella tavalla. Vähän kuten Steve Jobskin näki. Tällä tavoin taidekokemus välineellistyy osaksi yksilön oman edun tavoittelua – jota tietysti perustellaan sankarimaisesti halulla auttaa muita. Ja jälleen kriitikko on liemessä. Taiteen harkitseva ja analyyttinen pohtiminen on luotaantyöntävää, koska se sivuuttaa siitä olennaisimman: luovuuden – sen että joku keksi jotain. Joku *edes yritti* jotain.

Hyvinvointi edeltää menestystä – häviäjät ovat pahoinvoivia kriitikoita.
Tunteet ovat aitoja – harkinta teennäistä.
Luovuus synnyttää, kriittisyys tappaa – pahimmillaan siihen riittää veltompikin analyyttisyys, aivan kuten ajatushautomoraportin synkkä näkemys antaa ymmärtää. Murhanhimoisten kriitikoiden on kuitenkin pysyttävä lujina, etteivät he positiivisuuden ahdistamina ala liiaksi valikoimaan teoksia, joista kirjoittavat. Vaara on olemassa sikäli kun freelancerit voivat itse päättää, mitä arvioivat. Pahimmillaan ilmiö vähentäisi taiteen monimuotoisuutta ja vaientaisi fiaskot, joista olisi joskus voinut tulla uusia sankaritarinoita siitä

kuinka joku jossain kriitikoista huolimatta uskoi kaistapäisesti itseensä... Pitäähän tulevienkin sukupolvien päästä mehustelemaan kriitikoiden erehtyväisyydellä.
Ei ole lainkaan epäoleellista kysyä, mitä vikaa on hyvinvoinnissa. Hyvinvoinnissa ei ole mitään vikaa. Eikä hyvinvointivaltion ideassa. En myöskään epäile, etteikö moni itseään valmennuttanut tai self-helpiä opiskellut kokisi hyvinvointiaan aidoksi, varmasti kokevat. Konflikti on itse asiassa hyvin klassisessa yksilön ja rakenteen välisessä ristiriidassa. Hyvinvointia yksilön omalle vastuulle sysäävän bio-moraalin tai hyvinvointi-ideologian päämäärä on yksilön epäpolitisointi ja tuottavuuden lisääminen. Omassa hyvinvoinnissaan joogaava hyvä tyyppi ei voi sietää sanaa "rakenne", koska ei usko, että hänen hyvinvoinnillaan voisi olla mitään yhteyttä jossain muualla tapahtuvaan pahoinvointiin puhumattakaan siitä, että hän olisi osa jotain ulkoa käsin analysoitavissa olevaa poliittista kokonaisuutta. Mutta ehkä kaikessa on kyse juuri siitä: systeemin ylläpidosta, sen autopoieettisuudesta. Ehkä positiivinen pöhinä onkin valkoista kohinaa, jota voimistetaan, jottei seinän takaa kuuluva maailman parku häiritsisi.

Alaviite

[1] Katso esim. Ajatuspajoista innovaatiokumppanuuksiin s. 150-154.

Verkkolähteet

Huhtala, Hannele & Syrjämäki, Sami & Tuusvuori, Jarkko S. 2016. *Ajatuspajoista innovaatiokumppanuuksiin – tapaus Filosofian akatemia – Raportti uusimmasta valmennuskonsultoinnista ja julkisen järjenkäytön ohentuvasta kriittisyydestä*. Tampere: Niin&Näin verkkoteksti.
http://netn.fi/sites/www.netn.fi/files/syn_publication/files/ajatushauto...

Ståhle, Pirjo 2004. Itseuudistumisen dynamiikka: Systeemiajattelu kehitysprosessien ymmärtämisen perustana. Teoksessa Sotarauta, Markku & Kosonen, Kati-Jasmin (toim.) *Yksilö, kulttuuri, innovaatioympäristö – Avauksia aluekehityksen näkymättömään dynamiikkaan*. Tampere: Tampere University Press ja tekijät, 222-255.
http://uta32-kk.lib.helsinki.fi/bitstream/handle/10024/94597/yksil%C3%B6...

Painetut lähteet

Cedetström, Carl & Spicer, André 2015. *The Wellness Syndrome*. Cambridge / Malden: Polity press.
Foucault, Michel 1998 (1976, 1984). *Seksuaalisuuden historia*. Suomentanut: Kaisa Sivenius. Helsinki: Gaudeamus.
McKenzie, Jon 2001. *Perform or Else – From Discipline to Performance*. New York: Routledge.

Esitykset

WunderKinder.
Käsikirjoitus: Johannes Ekholm.
Ohjaus: Anni Klein.
Äänisuunnittelu: Heidi Soidinsalo feat. Tatu Nenonen.
Skenografia: Laura Haapakangas ja Kristian Palmu.
Tuottaja: Annina Blom.
Näyttämöllä: Edith Holmström, Gogo Idman, Robert Kock, Iida Kuningas, Markus Riuttu

R.I.P. Services
Taiteellinen johto, käsikirjoitus, esitys: Joonas Lahtinen
Dramaturgia, käsikirjoitus ja tuotanto: Luzie Stransky
Esitys, käsikirjoitus: Mikko Niemistö
Tila-, valo- ja äänisuunnittelu: Eero Erkamo
Esitys: Jukka Heiskanen, Tanja Turpeinen, Harald Jokesch (videolla), Esther Csapo (videolla)

Translated excerpt:

Fair of "good feelings"

R.I.P. Services is a multisensory performance that took part in Alppitalo, in my case in a beautiful late summer evening … We could move freely on the site. There was a number of precise rectangle-shaped "boxes" marked on the floor that I associated with graves. In the middle of the room, a projection screen showed us footage of a wind turbine. This "cemetery setting" with all its associations made me think of the cycle of energy production. Little by little towards then end of R.I.P. Services, I realized what the "catch" of the performance was: it was sort of a fictitious advertisement event that aimed to sell us (as the name of the performance tells) a service that will make our death as pleasant an experience as possible.

How does R.I.P. Services take part in the debate on wellbeing? Surely, it includes dark humour when making business about dying. In a theoretical sense, the performance can be seen to "fill" the loophole in Michel Foucault's (1926-1984) concept "biopower". In general terms, biopower refers the power to discipline and subjugate one's body into a productive entity. Also, at the macro-level, biopower is linked to the control of populations, institutions, and hierarchies. An easy example of biopower is the justice system: our society does not execute criminals anymore but, instead, tries to "cure" them, make them into decent citizens – in a sense, into servants of power. Death, as Foucault puts it, is the limit of power. A dead body is not a productive body. In this sense, death is a crime against power. Capitalism requires biopower that organizes life into productive activity (1976, 99—106.) R.I.P. Services, perhaps also as a general critical comment on the consumerist society, toys with the idea that we may be able to productivize this ultimate limit that escapes power – the limit between life and death.

R.I.P. Services offers interesting parallels and challenging views regarding the side effects of our fixation on "wellness". Already the thought of a "good" or a "better" death is a sarcastic notion about our contemporary culture. The performance propagates the view that we are afraid of the process of dying and death because it includes many issues that we cannot control, such as pissing one's pants at the moment of death. At the same time, the performance asks: what if you had the chance to decide? The fictitious service marketed by the performance reminds me of the services of life-coaches: the "product" being sold is located within the spectator; you just have to take control over it, "grasp it, decide yourself". The starting point of the service that offers a "good death" is the customer's fear of death. However, this service does not aim to erase that fear but to offer various ways to keep it under one's control. Once again, the "space" of the human mind is infinite: can we ever really accept death? If we cannot, it is possible to cash in with it until the very end. The principle of life-coaching follows the same logic, only in the contrary meaning: towards a fee, the individual is "trained" to reach e.g. the potential or happiness or whatever that resides in him. But where are the apexes of these so-called "potentials"?

In R.I.P. SERVICES, the customer's need to buy the service is evident: all of us will die eventually. This need also relates to the control and disciplinary society. Activity wristbands, heart rate monitors and the millions of apps that help us measure our sport performances are side products of wellbeing; they are ways for disciplining our bodies. Indeed, introspection and the myriad ways to measure our performance in various areas are good examples, first, of biopower directed at subjects and, second, of how we produce data about ourselves. The data acquisitions made by websites and apps are part of the process that aims to capitalize on the knowledge production that we, as individuals, have done about ourselves. … I think that the test about the fear of death is essentially connected to the current trend of introspection, self-disciplining, and self-control. … The male performer told us that we can tailor the service to suit our individual needs: the company gathers data about the customer so that they can give him/her (playfully) the perfect dying situation.